

Buit de mi

Sònia Alejo

Introducció / Isabel Marcillas-Piquer

TEATRE
bromera

Premi Eduard Escalante - XL Premis Literaris Ciutat de València

PERSONATGES

DONA

HOME

PARE

GERMÀ

DEPENDENTA

CLIENT

MARE DE CLARA

MARE D'IVAN

PARE DE TEO

FILLA

Has acabat tota sola
allò que ningú no va començar.

ALEJANDRA PIZARNIK

ESCENA 1
UN ACCIDENT

(Un no-lloc, sense detalls per a descriure. Un buit en el temps i en l'espai, un forat, un buit neutre, sense olor ni llum ni atmosfera, un no-res. Només un casc tirat en terra que trontolla. La DONA està dreta al costat del casc.)

DONA.

M'he pegat una hòstia amb la moto.

Ara mateix.

Ha sigut tot molt ràpid,
molt estrany.

Una no es pega una hòstia
amb la moto cada dia.

Estrany perquè ha sigut ràpid,
però ho he vist vindre.

Ho he vist vindre,
però no ho he pogut evitar.

No ho he pogut evitar,
però he vist com passava tot.

Davant de mi,
com si estiguera fora mirant,

però des del meu cap.
Ho he vist en el meu cap.
No sé on estava mirant.
Entre en la revolta,
frene un poc,
crec que massa.
És aleshores quan la roda es bloqueja
i la de darrere rellisca.
I la moto cau a terra
i les dues,
ella i jo, rellisquem
i tanque el gas.
No té sentit accelerar
quan la moto ja està en terra.
Tombada i lliscant.
El fre ja fa temps que l'he amollat.
Fa temps són uns segons
perquè tot ha passat molt ràpid.
Açò ja ho havia dit.
Comence a repetir-me.
Deu ser el colp.
Sent el pes de la moto
damunt de la cama esquerra
i el foc de l'asfalt que em crema el maluc.
Crec que se m'ha trencat el pantaló.
El primer colp.
Sent un cruixit per tota la columna.
El segon colp.
Ací he tancat els ulls.

I la moto i jo ens hem separat.
I el cos s'ha separat de tot.
Fins i tot de mi.
I ens ha costat parar
a la moto i a mi.
La veia allunyar-se.
Jo pensava que havia tancat els ulls,
però no,
perquè he vist la moto arrossegar-se al meu costat.
No sé com m'he alçat.
Perquè ara estic alçada,
estic dreta, amb els peus a terra.
Tot i que m'he pegat una hòstia tremenda,
estic dempeus.
Com si res no haguera passat.
O imagine que estic dreta?
No és la primera vegada.
No és el primer.
El primer accident.
Però... és diferent.
Ho he vist tot.
Altres vegades no.
Hui sí.
En eixe instant en què saps
que ja no hi ha remei.
Que faces el que faces
aniràs a terra.
I saps que farà mal.
Molt.

Més prompte que tard farà mal.
Perquè així és un accident de moto.
Fa mal, sempre.
No immediatament,
però sempre.
El teu cos és el mur de contenció.
Res no et deslliura de l'asfalt
o de la graveta
o del cotxe
o del vianant que es creua en el camí...
o potser eres tu qui es creua
en el camí dels altres.
És el cos el que pateix les ferides,
el que cruix,
el que es trenca.
Però jo no estic trencada.
Crec.
No sent res.
Encara, no sent res.
Tot. Ho he vist tot.
Tota la vida en eixe instant.
No hi havia pensaments.
Només imatges, acció i preguntes.
Com.
Quan pararé?
Els arbres s'acosten.
Passarà algú per ací prompte?
Per a portar-me a casa.
Arreplegaran la moto?

El telèfon ix volant.
O com.
Deixaré un buit?
Com serà eixe buit si em muir
ací, ara?
Com ho puc saber això?
Si he mort.
Ací. Ara.
Espere que passe algú prompte
i m'ho diga.
Que em diga si m'he mort.
Però si estic morta
no sentiré el que em diuen.
Si estic morta
les preguntes no tindran resposta.
No hi haurà més respostes
ni tampoc més preguntes.

ESCENA 2
UNA CARRETERA

(Novembre. Carretera secundària que connecta un formiguer de ciment, acer i vidre amb un bosc pròxim. Una zona de bosc baix mediterrani, abandonat a la seua sort. Pardals, insectes voladors i rèptils, rosegadors menuts i alguna rabosa. Només els nocturns s'aventuren entre la mala herba deserta.)

(La DONA està asseguda a la cuneta. Entre les cames té el casc trencat. Fuma, el mira i passa la mà per la zona danyada.)

(Al seu costat un home dempeus que l'observa en silenci. El món i centenars d'ulls animals observen també la DONA, amagats i a distància, s'han acostat atrets pel l'olor de pneumàtic cremat i gasolina que envolta el lloc.)

(Una ràfega de vent arrossega una planta rodadora. L'HOME i ella la miren creuar davant d'ells.)

(Quan desapareix, la DONA torna a mirar el casc i fuma, ell torna a mirar-la i s'asseu al costat, en

*eixa cuneta inhòspita en què el temps ha decidit
arrelar-se.)*

*(El silenci s'allarga el temps que li ocupa a una pa-
pallona eixir de la seua crisàlide.)*

HOME.

Fa molt que fuma?

Jo abans fumava.

Ho porte bé, però a vegades...

Fumava molt.

Era un addicte, un enganxat, un dependent.

Era compulsiu.

Hi havia dies que enllaçava cigarrets.

Un darrere l'altre.

Amb tot el seu verí,

la nicotina, el quitrà,

tota eixa merda que li posen.

Com pot entrar tanta porqueria

en un paperet tan menut?

Però ara, res.

Zero, ni olorar-lo.

La veig ací fumant

i no sent res.

Com si no fora per a mi.

Com si fora invisible.

Com si el fum no s'enfilara

involuntàriament pel nas

i em produïra una ansietat

insuportable.

Res.
Cap temptació.
Ni quan s'engul el fum.
Ni tan sols quan l'expulsa
amb eixe llanguiment,
amb eixe plaer que se sent
quan s'expulsa el núvol,
deixar-lo en suspensió
i sentir com els pulmons es buiden.
Res,
ni un indicati d'ansietat,
d'inquietud
de tremolor nerviosa.
Ja no m'entren ganes.
Res de res.
La veig ací asseguda
fumant
i em sent indiferent.
No es dispara el desig,
les ganes,
l'ansia d'acaragolar-me'n un.
Perquè jo els enrotllava.
M'agradava el ritual
de passar-lo per les mans.
Traure el paper del dispensador,
el so de la fragilitat.
Agafar els brins de tabac
i repartir-los pel paper.
Encaixar-hi el filtre,

embolicar,
passar la punteta de la llengua
per l'adhesiu,
eixa amargor subtil,
segellar el cilindre
i calar-li foc.
La primera xamada era
tan plaent.
I apurar-lo fins a la fi,
fins que quasi no el podia agafar.
I en canvi ara
la veig ací fumant
i res.
No sent res.
Jo abans fumava.
Fumava molt.
Enllaçava els cigarrets
un darrere l'altre,
un darrere l'altre,
un darrere l'altre.
A la tardor i a l'hivern
restava amb el fum en suspensió
durant dies.
Fins que ella obria una finestra
i deixava l'aire córrer per la casa.
Fumava per a concentrar-me,
quan tenia fred,
abans del café,
després del café,

quan m'avorria,
fumava per a seduir,
em deixava seduir mentre fumava,
fumava per a esperar el bus,
per a esperar-la a ella,
fumava en el sofà, en taula i al llit,
fumava després de follar
i abans de follar.

He fumat tant que podria omplir
la vida de deu fumadors
amb tot el tabac fumat per mi.

Però ara la mire i res.

No sent res.

Indiferència absoluta.

DONA.

Vol un cigarret?

HOME.

Sí, per favor.

*(La DONA trau un paquet de tabac i li l'ofereix.
L'HOME en trau alguns cigarrets trencats, es queda
amb un, ella l'encén i ara fumen els dos.)*

HOME.

Li fa mal?

(Pausa.)

HOME.

L'he vista caure de la moto.